

BILL JOHNSON

DUHUL SFÂNT

Cine este El și de ce nu putem trăi fără El

Tradusă din limba engleză de Magda Zaharie

Editura Gold Books

Baia Mare

2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JOHNSON, BILL

Duhul Sfânt : cine este El și de ce nu putem trăi fără El / Bill Johnson ; trad. din lb. engleză de Magda Zaharie. - Baia Mare : Gold Books, 2025

ISBN 978-630-6622-62-7

I. Zaharie, Magda (trad.)

2

Titlul original *The Holy Spirit: Who He Is and Why We Can't Live Without Him*©
Copyright 2024 by Bill Johnson

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Gold Books. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Gold Books.

Dacă nu este specificat altfel, toate citatele biblice sunt preluate din noua traducere în limba română a Bibliei (NTLR).

Citatele marcate NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească a Bibliei.

Citatele marcate BTF2015 sunt preluate din traducerea Fidela 2015 a Bibliei.

Citatele marcate BVA sunt preluate din Biblia în versiunea actualizată 2018.

Citatele marcate VBRC2020 sunt preluate din versiunea Biblia Romano-Catolică 2020.

Citatele marcate RMNN sunt preluate din versiunea Cornilescu 1924, revizuită în 2010, 2014.

Citatele marcate NKJV sunt traduse din versiunea New King James a Bibliei în limba engleză.

Citatele marcate AMPC sunt traduse din versiunea The Amplified Bible Classic Edition a Bibliei în limba engleză.

DUHUL SFÂNT: Cine este El și de ce nu putem trăi fără El - BILL JOHNSON

Copyright © 2025 GOLD BOOKS, Baia Mare, Liliacului 16

e-mail: contact@goldbooks.ro, www.goldbooks.ro

Traducerea și editarea: Magda Zaharie

Tehnoredactarea: Nicu Zaharie

Corectura: Manuela Rus

ISBN print: 978-630-6622-62-7

CUPRINS

Mulțumiri	7
1 Vești de neimaginat	9

PARTEA ÎNTÂI: CUNOSCÂNDU-L PE CEL DE NECUNOSCUT

2 Persoana misterului	23
3 Devenind un loc de odihnă	39
4 Transformați după chipul lui Isus	51
5 Creați pentru a găzdui	61

PARTEA A DOUA: AJUTORUL NOSTRU

6 Aspectul culminant	77
7 Frumusețea vocii Sale	95
8 Vise născute din Dumnezeu, expresii creative și dorințe împlinite	119
9 Roade, daruri și „lucruri banale”	143

PARTEA A TREIA: UN STIL DE VIAȚĂ AL PREAPLINULUI

10 Plini și debordând	161
11 Slujitori ai păcii, aducători de libertate	183
12 Râul Duhului Sfânt	201
13 Relația mea cu Duhul Sfânt	223
Despre autor	237

Pentru Carrie Lloyd, inspirația mea, prietena mea.

MULȚUMIRI

Vreau să le mulțumesc lui Carrie Lloyd, Hosanna Kummer și lui Michael Van Tinteren pentru ajutorul acordat în conturarea celor necesare pentru această carte. Și, ca întotdeauna, îi mulțumesc în mod special lui Pam Șpinosi pentru abilitățile ei de editare.

VEȘTI DE NEIMAGINAT

Probabil că ți-ai imaginat, la un moment dat, cum trebuie să fi fost să fi unul dintre ucenicii lui Isus. Mai ales când te gândești la modul în care ei au ajuns să Îl urmeze. În secolul I, nu existau modalități moderne prin care oamenii să găsească parteneri buni. Isus nu a avut o serie de întâlniri de recrutare, la care să participe mulți posibili candidați, din care să îi aleagă pe cei mai buni pentru a face parte din echipa Sa de slujire. El nu a strâns zece mii de cereri de angajare pentru a le analiza și a chema candidații de top pentru interviuri, alegându-i apoi pe cei doisprezece finaliști. Bărbații care au devenit apostolii lui Isus nu erau crema societății, din niciun punct de vedere. Cei mai mulți dintre ei erau mediocri din punct de vedere cultural, astfel încât erau, oarecum, cei mai plictisitori din seria personajelor biblice.

Dar ei *au devenit* crema societății datorită *Celui* pe Care Îl urmau. Isus i-a chemat în mod personal pe fiecare dintre ei să

Îl urmeze. Iar Cel Care i-a chemat pe nume a schimbat complet toate aspectele identității scopului și capacității lor.

CHEMAȚI DE ISUS

Există ceva care schimbă viața chiar și în vocea Celui Care i-a chemat pe acești ucenici la Sine. Iată un pasaj din Evanghelia după Matei despre chemarea câtorva dintre ei:

În timp ce mergea pe malul Mării Galileii, Isus a văzut doi frați, pe Simon, zis Petru, și pe Andrei, fratele lui, care aruncau un năvod în mare, căci erau pescari. El le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni!”. Ei și-au lăsat imediat năvoadele și L-au urmat. Mergând mai departe de acolo, El a văzut alți doi frați: pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o barcă împreună cu Zebedei, tatăl lor, și își cârpeau năvoadele. Isus i-a chemat, iar ei au lăsat imediat barca și pe tatăl lor și L-au urmat.

Matei 4:18-22

Ce ar atrage patru bărbați de la ocupațiile lor, care fuseseră transmise de la tații lor, într-o călătorie necunoscută alături de o persoană aproape străină? Urmarea cuiva necesită întotdeauna să lași ceva în urmă. Acești bărbați și-au lăsat năvoadele, părinții și bărcile. Nu-mi pot închipui că decizia lor a fost primită bine de familiile lor, deoarece ocupația de pescar necesita toată atenția tuturor celor implicați. Fără îndoială, afacerea de pescuit avea să fie moștenirea lor. Dar ei au lăsat totul și L-au urmat pe Isus, cu acțiuni care strigau *da* noii lor misiuni în viață.

Este important de menționat, de asemenea, că Isus nu le-a promis succesul pentru a-i convinge să Îl urmeze. Nicio garanție de realizări personale sau de împlinire a viselor. El nici măcar nu a

menționat chestiunea cer versus iad, care era în joc. Când El le-a făcut invitația de a-L urma, ceea ce era deja în inima lor, dar nerecunoscut de toți ceilalți, a ieșit la suprafață în acel moment divin: devotamentul lor total față de Dumnezeu.

Ucenicii L-au urmat pe Isus, fără îndoială. Dar unde? Oriunde mergea El. Dintre toate călătoriile făcute vreodată, aceasta, mai mult decât oricare alta, nu era despre destinație. Era în întregime despre călătoria în sine. *Ei erau cu Isus.*

Ucenicii au recunoscut că Isus schimba atmosfera oriunde Se afla. Fără excepții. Indiferent dacă era singur cu cei doisprezece, petrecând timp cu ucenicii în mod individual, unu la unu, sau dacă stătea în fața a mii de oameni, El aducea prezența tangibilă a cerului pe pământ. El trăia manifestarea acelui tip de rugăciune pe care i-a învățat să o rostească: „*Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ*” (Matei 6:10). Iar prezența lui Dumnezeu – Duhul Sfânt – era eliberată de fiecare dată când El vorbea. Era la lucru principiul din Ioan 6:63: „*Duhul este Cel Care dă viață; carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și sunt viață*”. Ucenicii L-au văzut pe Isus exemplificând ceea ce le spunea atât de clar: „Eu spun doar ce Îl aud pe Tatăl spunând; Eu fac doar ce Îl văd pe Tatăl făcând” (vezi, de exemplu, Ioan 5:19). Indiferent dacă au înțeles acest concept sau nu, ei l-au simțit. Și aceasta i-a marcat. Cuvintele lui Isus deveneau „*duh*” și „*viață*”. Cuvintele Sale eliberau prezența Sa. Iar acea prezență era o forță dătătoare de viață care schimba totul.

UN LOC ÎN PRIMUL RÂND

Imaginează-ți că te afli într-o mulțime în care toată lumea se înghesuie și se împinge pentru a se apropia de Isus, dar tu ai privilegiul de a fi la un pas de El, aproape în orice moment al zilei

sau al nopții, pentru că El te-a ales. Sentimentul de semnificație personală al ucenicilor nu ar fi putut fi mai mare decât în acea perioadă. Totuși, nu cred că ei s-ar fi gândit că au câștigat sau au meritat cumva această oportunitate. Era ceva cu mult peste ceea ce a experimentat orice altă persoană care a trăit vreodată. Aceasta îi includea chiar și pe eroii lor, precum Moise, David și Isaia. Existau puține șanse de automărire, pentru că ei trăiau conștientizând harului care le fusese oferit.

Și apoi imaginează-ți că vezi minuni care nu mai fuseseră văzute vreodată de nimeni! Ucenicii aveau un loc în primul rând la miracolul invaziei pământului de către cer, care operează dincolo de logica și rațiunea umană. Acest loc în primul rând le-a oferit șansa de a observa atât efectul minunilor asupra celor care le primeau, cât și destinul întregilor familii, schimbat printr-o singură atingere sau un singur cuvânt de la Isus. Trebuie să fi fost minunat, uluitor și, mai presus de toate, atrăgător. Și, ca și cum aceasta nu ar fi fost suficient, Învățătorul i-a echipat apoi să facă același lucru. Da, să facă aceleași minuni uimitoare și eliberări pe care le văzuseră izvorând din El. Ei trebuie să fi fost copleșiți de faptul că povestea lor personală în slujire inclusese deja observarea manifestării mâinii lui Dumnezeu în moduri miraculoase. Dar accelerația pe care o experimentau acum, care includea participarea lor necalificată în înfăptuirea minunilor, trebuie să le fi întins imaginația până la punctul de rupere.

CEEA CE NU ȘTIAU CĂ ȘTIU

Activitățile obișnuite de viață ale apostolilor – pescuitul, interacțiunile cu funcționarii publici și respectarea unei rutine religioase – își pierduseră toată strălucirea. În ei se trezise ceva ce nu putea

fi satisfăcut de nimic altceva decât de stilul de viață al lui Isus. Duhul lui Dumnezeu, Care Se odihnea asupra Fiului Omului, a transformat totul, pentru totdeauna. Doar Iuda Iscarioteanul, care nu s-a ocupat niciodată de problema pe care o adusese cu el în relația sa cu Isus (dragostea pentru bani), nu putea vedea dincolo de beneficiul sau costul imediat al urmării Alesului.

Isus era o mișcare în Sine. El Îl găzduia pe Duhul lui Dumnezeu într-un mod în care niciun rege, profet sau preot nu o făcuse înaintea Lui. Mulțimile erau copleșite de lucrările Sale miraculoase, care erau revelația supremă a inimii Tatălui pentru creația Sa. Și erau uluite de cuvintele lui Isus, mărturisind că nu au auzit niciodată ceva asemănător: „*căci El îi învăța ca Unul Care avea autoritate*” (Matei 7:29). A devenit evident pentru ei faptul că toate celelalte voci vorbeau fără autoritate. Acele voci erau doar un zgomot. Idei. Comenzi ineficiente. Nu exista nicio putere transformatoare în ele. Contrastul dintre ceea ce auzeau oamenii acum și ceea ce auziseră întreaga lor viață era uluitor.

Ucenicii au învățat prin experiență ceea ce Isus îi învăța despre scopul vieții Sale: să fie pe placul Tatălui. Tot ceea ce spunea și făcea El venea de la Tatăl, fiind împuternicit de Duhul Sfânt. Ei au recunoscut, fără îndoială, că ceva era unic la Isus și la felul în care El îi învăța. Dar oare au realizat că această unicitate era Duhul Sfânt? Nu putem ști cu siguranță, dar mă îndoiesc că au făcut-o.

Isus era o mișcare în Sine. El adăpostea Duhul lui Dumnezeu într-un mod în care niciun rege, profet sau preot nu o făcuse înaintea Lui.

ȘOCUL VIETȚII

Înmulțește descrierea călătoriei ucenicilor alături de Isus de o mie de ori, și s-ar putea să începi să îți faci o idee despre ce au simțit ei atunci când El le-a spus vestea de neimaginat că *îi va părăsi*.

La sfârșitul celor trei ani și jumătate petrecuți alături de cei doisprezece, Isus le-a adus o revelație care era aproape la fel de greu de înțeles pentru ei precum erau minunile pe care le făcea. Auzirea veștii că El îi va părăsi trebuie să fi fost un șoc pentru ei. Însă adevărata provocare a venit atunci când le-a spus că plecarea Sa era *în avantajul lor*. Ar fi putut foarte bine să le spună că era important să plece pentru că urma să facă ispășire pentru păcatele lor, astfel încât ei să poată fi născuți din nou, și acesta ar fi fost avantajul. Ar fi putut să le spună că va învia din morți și va mijloci pentru ei înaintea Tatălui și acest lucru era spre folosul lor. Ambele afirmații ar fi fost adevărate. De data aceasta, însă, atenția Lui a fost îndreptată asupra darului care depășea cu mult însăși viața, astfel încât nimic altceva nu merita atenție imediată. El le-a spus că, după plecarea Lui, le va trimite „Ajutorul”, pe Duhul Sfânt.

*Totuși, vă asigur că este în avantajul vostru să Mă duc.
Dacă nu Mă duc Eu, „Ajutorul” nu va veni la voi; dar
dacă Mă duc, Îl voi trimite.*

Ioan 16:7, BVA

În „*avantajul*” lor? Ar fi greu de crezut acest lucru dacă ai fi unul dintre ucenici, aflat în prezent în apropierea Persoanei uimitoare, Însuși Dumnezeu întrupat, umblând pe pământ. Mergând nu oriunde, ci chiar în partea specifică a lumii în care ai trăi tu. De pe vremea când Adam și Eva umblau cu Dumnezeu în răcoarea serii, nimeni nu a mai avut șansa de a avea o relație atât de

practică și totuși, atât de profundă și de impact cu Dumnezeu în persoană (v. Geneza 3:8). Cum era posibil ca trimiterea Duhului Sfânt, a Ajutorului, să fie mai în avantajul lor decât această experiență edenică?

Și totuși, era. Și dacă încă ni se mai pare și nouă că ar fi mai bine ca Isus să fie pe pământ, în trup, înseamnă că nu înțelegem esențialul a ceea ce El ne-a pus la dispoziție: Pe Acela fără de Care nu putem trăi dacă dorim să trăim viața la care ne cheamă Isus. Prezența continuă și lăuntrică a Duhului este superioară prezenței lui Isus în trup, alături de noi, la doar un pas distanță.

După moartea și învierea lui Isus, cei unsprezece ucenici rămași au înțeles în cele din urmă. Ei au înțeles realitatea prezenței și puterii Duhului în viața lor. Drept urmare, toți au fost dispuși să sufere încercări mari, necazuri și chiar și moartea datorită valorii acesteia. Ei au fost marcați pentru totdeauna de avantajul lor.

AVANTAJUL NOSTRU

Una dintre semnificațiile cuvântului grecesc tradus prin „*avantaj*” în Ioan 16:7 este „a fi profitabil”.¹ Un profit este, practic, o creștere provenită dintr-o investiție. Isus le-a promis apostolilor că urmau să primească o creștere a investiției timpului petrecut cu El. Urma să fie o creștere a tot ceea ce au văzut, auzit și experimentat în ultimii trei ani și ceva. Nu a mai existat niciodată un profit sau o îmbunătățire egală ca semnificație.

Mă simt puțin jenat să spun că, de câteva ori în lunile recente (cea mai provocatoare perioadă din viața mea), m-am surprins

¹ *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible*, G4851, Blue Letter Bible Lexicon, <https://www.blueletterbible.org/lexicon/g4851/kjv/tr/o-1/>.

gândindu-mă sau spunând: „Doamne, nu știu ce fac. Mi-aș dori să fi aici, să stai pe acel scaun de cealaltă parte a mesei, ca să îmi spui ce să gândesc și ce să fac”. Acest strigăt către El a fost atât semnificativ, cât și legitim. A fost cât de sincer ți-l poți imagina. Și conștientizarea nevoii mele personale a fost legitimă. Dar, în mod ciudat, acel strigăt al inimii mele a fost foarte similar cu strigătele israeliților în pustie, care doreau să se întoarcă în Egipt. A fost un pas în direcția greșită. Oricât de măreț ar fi ca Isus să stea cu mine la masă, realitatea este că El este deja acolo. Prezența Sa lăuntrică stă la fiecare masă la care mă așez. Conștientizarea prezenței Sale, atenția mea conștientă la tot ceea ce El a spus și spune, este tocmai ceea ce mă poziționează să îmi ofer suflarea și viața pentru scopuri eterne. Doar oferindu-mă, în acest context, voi putea să las o amprentă asupra cursului istoriei, care să Îi aducă cu adevărat glorie lui Isus.

„ALTUL, DAR EXACT LA FEL”

În ultima săptămână a vieții Sale pământești, Isus a avut multe observații finale pentru ucenicii Săi. El le-a explicat despre Duhul – Ajutorul, Apărătorul legal, Mângâietorul, Cel chemat alături de ei pentru a-i ajuta – Care urma să vină pentru a fi cu ei:

*Eu voi ruga pe Tatăl; și El vă va oferi un alt „Ajutor”
Care să rămână cu voi etern. Este vorba despre Spiritul
Adevăralui. Lumea nu Îl poate primi, pentru că nu Îl
vede și nu Îl cunoaște; **dar voi Îl cunoașteți**, pentru că
rămâne cu voi și va fi în voi.*

Ioan 14:16-17, BVA

Cuvântul grecesc tradus prin „alt” în acest verset înseamnă „altul, dar exact la fel”. Dick Mills, într-unul dintre studiile sale

remarcabile despre cuvinte din Biblia *Spirit-Filled Life*, descrie semnificația acestui termen astfel: „Unul pe lângă Mine și în plus față de Mine, dar Unul exact ca Mine. El va face în absența Mea ceea ce aș face Eu dacă aș fi fizic prezent cu voi”.² Duhul Sfânt asigură o exactitate a slujirii, fără nicio pierdere.

Isus le spunea ucenicilor Săi că acest Ajutor, Duhul Sfânt, Care S-a odihnit peste El pe parcursul întregii Sale slujiri de trei ani și jumătate, era exact la fel ca El, fără nicio diferență. Tot ceea ce aveau ucenicii în Isus și tot ce iubeau la El, urmau să aibă și să iubească și la Duhul Sfânt. El a adăugat că ei *Îl cunoșteau deja*. Întrucât ei *Îl cunoșteau* pe Isus, iar Duhul lui Dumnezeu era exact la fel ca El, ei *Îl cunoșteau* și pe Duhul lui Dumnezeu.

Isus le-a spus: „*El rămâne cu voi și va fi în voi*”. În „faza a doua” a vieții lor cu Isus (după întoarcerea Sa în cer), Duhul Sfânt – atmosfera cerului în care trăiseră datorită lui Isus, care este locul suprem de odihnă al Duhului – avea să locuiască în ei. El nu avea doar să fie *cu* ei, prezența lui Dumnezeu avea să locuiască în ei.

Da, ucenicii s-au bucurat de ceea ce nu s-a mai bucurat niciun alt om de la Adam și Eva în grădina Edenului: Dumnezeu aproape de ei. Dar acum, urma să fie Dumnezeu *în* ei. Punct.

DUHUL DIN NOI

MOȘTENIREA NOASTRĂ

Ce înseamnă să *Îl* avem pe Dumnezeu în noi? Sunt sigur că ești probabil ca mine, prin faptul că ești recunoscător doar și pentru că ai fost născut din nou. Când aud oameni spunând că nu caută

² Dick Mills, “Word Wealth for John 14:16,” in *NKJV Spirit-Filled Life Bible*, 3rd ed., exec. ed. Jack W. Hayford (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1991), 1603.

recompense de la Dumnezeu, înțeleg acest lucru. Mai ales atunci când înțelegem că tot ceea ce facem corect, ceea ce este pe placul lui Dumnezeu, vine de la El. Chiar și credința noastră, fără de care nu putem fi pe placul lui Dumnezeu (v. Evrei 11:6), a venit de la El. Este evident faptul că avem un rol în a răspunde și a trăi pentru Dumnezeu, dar acest rol este posibil datorită Lui. Și nu doar atât, dar El ne dă putere în toate. Chiar și numai gândul de a fi născuți din nou, adoptați în familia lui Dumnezeu, este un dar dincolo de orice înțelegere. Totuși, așa cum numai El poate face, Isus împinge un pic mai departe limitele înțelegerii noastre, adăugând că suntem și moștenitori ai Domnului. Îl moștenim pe Dumnezeu. Uimitor! Dumnezeu, Cel plin de iubire și generozitate, ni S-a dăruit nouă. Aceasta înseamnă să Îl avem pe Dumnezeu în noi. *„Iar dacă suntem copii, suntem și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu, moștenitori împreună cu Cristos, dacă suferim într-adevăr împreună cu El, ca să putem fi și proslăviți împreună cu El”* (Romani 8:17). Oferindu-ne acest dar extraordinar – Duhul Sfânt – descris drept „garanția” (Efeseni 1:14) sau „arvuna” (VBRC2020) acestei moșteniri, Dumnezeu ne indică că urmează mult mai mult decât atât! El nu numai că ne oferă iertare, milă, har, binecuvântări, promisiuni și daruri spirituale din belșug, ci ni Se dăruiește pe Sine Însuși.

Tot ceea ce aveau ucenicii în Isus și tot ce iubeau la El, urmau să aibă și să iubească și la Duhul Sfânt.

Și iată încă un adevăr uimitor: Dumnezeu ne moștenește pe noi! *„Luminând puterea de înțelegere a minții voastre, ca să cunoașteți care este nădejdea la care v-a chemat, care este bogăția*

slăvită a moștenirii Lui în sfinți” (Efeseni 1:18). Primul capitol din Efeseni este probabil cel mai important din întreaga Biblie pentru mine. Iar acest gând despre faptul că Dumnezeu ne moștenește pe noi se află în vârful listei de gânduri revelate acolo, care depășesc capacitatea noastră de a le înțelege pe deplin.

Noi nu suntem doar o mică parte a creației lui Dumnezeu. Nu suntem hobby-ul Său sau un interes secundar. Umanitatea nu este ceva cu care El se ocupă doar în weekenduri. *Noi suntem totul*. Suntem apogeul creației Sale, care a mers pe o cale greșită, dar pentru care El a dat totul pentru a o răscumpăra. El este „total implicat”, până într-acolo încât El este ceea ce moștenim noi, iar noi suntem moștenirea Sa.

SIGILIUL

Duhul lui Dumnezeu este, totodată, sigiliul de peste noi, care ne desemnează ca fiind adoptați de Dumnezeu. Un *sigiliu* este un semn de proprietate asupra unui lucru, care îi asigură conținutul. Am auzit cândva o poveste frumoasă despre un om de afaceri din vremurile trecute, care mergea să cumpere grâu. El purta un toiag cu un sigiliu atașat la capătul său și marca cu acest sigiliu fiecare sac pe care intenționa să îl cumpere. Apoi plătea pentru toate și se întorcea acasă pentru a le spune lucrătorilor săi câți saci trebuiau să colecteze și să aducă. Lucrătorii știau care saci de grâu aparțin angajatorului lor, deoarece aceia erau sacii care aveau semnul sigiliului (mărcii) angajatorului pe ei. Va veni o vreme când Isus Se va întoarce să ia acasă pe cei care sunt ai Săi. Va fi evident prin sigiliul prezenței Sale asupra vieții credincioșilor că ei îi aparțin.

În Care și voi v-ați încrezut, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia salvării voastre; și în Care,

după ce ați crezut, ați fost sigilați cu acel Duh Sfânt al promisiunii, Care este arvuna moștenirii noastre, până la răscumpărarea posesiunii cumpărate, spre lauda gloriei Sale.

Efeseni 1:13-14, BTF2015

Vedem că acest sigiliu al Duhului Sfânt este semnul de apartenență a lui Dumnezeu și, din nou, arvuna sau plata în avans a moștenirii noastre:

Și Cel Ce ne întemeiază împreună cu voi în Cristos și ne-a uns este Dumnezeu; Care ne-a și sigilat și a dat arvuna Duhului în inimile noastre.

2 Corinteni 1:21-22, BTF2015

Căci toți care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Fiindcă voi n-ați primit un duh de sclavie, ca să vă fie din nou teamă, ci ați primit Duhul înfierii prin care strigăm: „Abba!”, adică „Tată!” Duhul Însuși depune mărturie, împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Iar dacă suntem copii, suntem și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu, moștenitori împreună cu Cristos, dacă suferim într-adevăr împreună cu El, ca să putem fi și proslăviți împreună cu El.

Romani 8:14-17

Trăirea sub influența Duhului Sfânt, ceea ce înseamnă să fim călăuziți de El, este un semn de confirmare că suntem copii ai lui Dumnezeu. Partea de adopție a acestei povești este cu adevărat uimitoare pentru mine. Într-un sens real, prezența Duhului Care locuiește în credincios este dovada faptului că adopția a fost finalizată. Duhul Sfânt este documentul legal care afirmă că Îi apar-

ținem. Accentul în conceptul de adopție cade pe faptul că a fost alegerea lui Dumnezeu: El ne-a ales.

Isus, Care a trăit printre noi pe pământ, împuternicit în toate modurile de Duhul Sfânt, Se află acum în cer, în trupul Său proslăvit de după înviere, stând la dreapta Tatălui (vezi, de exemplu, Efeseni 1:20.) Duhul Sfânt, Care S-a revărsat pentru prima dată peste credincioși la Rusalii, rămâne pe pământ, locuind în copiii lui Dumnezeu și lucrând printre noi. El este Dumnezeu pe pământ, disponibil imediat pentru toți cei care cred. Această realitate a plecării lui Isus de pe pământ și a venirii Duhului ca un „alt Ajutor” (Ioan 14:16) este pe deplin în avantajul nostru, la fel cum a fost și pentru apostoli. Tu trăiești în plinătatea acestui avantaj? Vrei să afli mai multe despre cum poți trăi în el în fiecare zi? Te invit în această aventură de a avea o relație continuă și strânsă cu dragul nostru Duh Sfânt, o aventură în care vei fi umplut din belșug cu prezența și puterea lui Dumnezeu. Te invit să descoperi *Duhul Sfânt: Cine este El și de ce nu putem trăi fără El.*

PARTEA ÎNTÂI:
CUNOSCÂNDU-L
PE CEL DE NECUNOSCUȚ

PERSOANA MISTERULUI

În multe privințe, Duhul Sfânt este un mister pentru noi. Înțelegem mai multe despre Isus, Care a trăit pe pământ timp de treizeci și trei de ani și jumătate, decât despre Duhul Sfânt, Care este cu Biserica pe pământ de aproape două mii de ani. Acest mister pare și mai ironic când realizăm că cea mai mare parte din lucrurile pe care le știm despre cea de-a doua persoană a Trinității s-au petrecut în perioada scurtă de trei ani și jumătate a slujirii publice a lui Isus, comparativ cu ceea ce știm despre cea de-a treia persoană a Trinității din istoria noastră de două mii de ani cu Duhul Sfânt.

La un nivel de suprafață, este mult mai ușor pentru noi să știm mai multe despre Isus decât despre Duhul Sfânt, deoarece este mai simplu să ne raportăm la cineva care este în trup – uman, asemenea nouă. Majoritatea dintre noi nu recunoaștem încă faptul că, în esența noastră, suntem ființe spirituale care au un suflet și un trup. Din această cauză, de obicei gândim și trăim din lumea

naturală către posibile experiențe și realități spirituale, în loc să trăim din lumea spirituală. În Scripturi, ni se oferă o descriere clară a lui Isus, care L-a revelat pe Tatăl. Fie că citim despre conversațiile lui Isus, despre minunile pe care le-a săvârșit sau despre învățăturile Sale profunde, găsierea unei legături practice cu Isus, este mai ușoară raportarea la Duhul lui Dumnezeu, pe Care nu Îl putem vedea și nici nu ni-L putem imagina în mod corect, chiar și cu diversele descrieri ale manifestărilor Sale din Biblie.

Când Dumnezeu i-a condus pe israeliți prin pustie, fața Lui era în norul care călătorea cu ei. (v. Exodul 13:21). În limbile originale atât ale Vechiului, cât și ale Noului Testament, „prezența” înseamnă literalmente „față”. Aceasta se potrivește cu porunca Domnului pentru noi de a „căuta fața Sa”, la care psalmistul a răspuns: „*Doamne, fața Ta o caut*” (Psalmul 27:8). Fața lui Dumnezeu este căutarea noastră supremă.

Totuși, Dumnezeu nu le-a permis israeliților să Îl vadă sub nicio formă, pentru că știa că sunt un popor idolatru, care ar fi creat o imagine din ceea ce vedeau. Astăzi, ne confruntăm cu o provocare similară, de a-L „vedea” pe Dumnezeu. Duhul Sfânt rămâne fața lui Dumnezeu pe pământ, însă El nu are o formă pe care să o putem vedea.

Noi nu avem idoli în cultura noastră, așa cum aveau oamenii în vremurile Vechiului și Noului Testament (deși, în Coloseni 3:5, apostolul Pavel numește lăcomia idolatrie, ceea ce are cu siguranță aplicație și în zilele noastre). Totuși, noi creăm *formule* și ideologii care încearcă să înlocuiască nevoia noastră de dependență continuă de prezența și vocea Duhului Sfânt. Vrem ceea ce este tangibil sau concret. Drept urmare, avem tendința de a gravita către principii pentru succes în detrimentul relației cu Dumnezeu atunci

când căutăm transformarea personală. Uneori, lipsa noastră de claritate dezvăluie ce ni se poate încredința.

CUNOSCÂND CEEA CE ESTE DINCOLO DE ÎNȚELEGERE

Deși Duhul Sfânt este imposibil de măsurat sau cuantificat, aceasta nu înseamnă că El este imposibil de experimentat. Mulți oameni își imaginează că Duhul Sfânt este doar o forță, o energie sau o „ceață cosmică”. Dar El este o persoană divină. Ca atare, El te înțelege deplin decât orice altă ființă umană și poate comunica cu tine într-un mod în care nicio altă persoană nu ar putea să o facă. De fapt, având o personalitate, Duhul Sfânt este, prin natura Sa, relațional. Mai mult decât atât, El deține tot ce este necesar pentru a intra într-o relație plină de împlinire și aventură cu fiecare persoană de pe pământ – în același timp. El se bucură întotdeauna de o legătură sinceră cu cei creați după imaginea lui Dumnezeu.

Natura relațională a Duhului Sfânt, Care este mereu prezent, și inima Sa plină de iubire față de noi, ne arată că *trebuie să ajungem să Îl cunoaștem*. În mod personal. Revelația acestei naturi este, în sine, o invitație de a-L cunoaște. Înțelegerea și acceptarea acestei invitații este esențială pentru toată lumea, deoarece, cunoscându-L, ni se descoperă scopul existenței noastre.

Duhul Sfânt se bucură întotdeauna de o legătură sinceră cu cei creați după imaginea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a făcut toată creația perfectă în frumusețe și design. Fiecare parte a acesteia este o expresie a unui aspect al naturii Sale. În Geneza 1, citim că, la sfârșitul fiecărei zile a creației, Dumnezeu a anunțat că rezultatul lucrării Sale era „*bun*”.

Dar dintre toate cele făcute, atât cele văzute, cât și cele nevăzute, doar oamenii au fost făcuți după chipul Său. Iar ființele umane sunt singura parte a creației Sale pe care El a declarat-o „foarte bună” (v. Geneza 1:10, 12, 18, 21, 25, 31, în diverse traduceri). Nicio altă parte a creației Sale nu a primit o astfel de laudă, promisiune și scop. Noi am fost creați pentru El. Orice alt motiv pentru existență este inferior acestuia. Dumnezeu a avut întotdeauna în minte atât relația cu noi, cât și colaborarea cu noi. Iar noi intrăm în această relație și colaborăm cu El prin Duhul Său.

Atunci când reflectăm asupra relației noastre cu Creatorul, să ținem cont de acest concept biblic foarte important: *noi putem cunoaște prin experiență ceea ce depășește înțelegerea mentală*. Cei care își dezvoltă o relație cu Dumnezeu doar prin înțelegerea lor naturală ajung să aibă un dumnezeu după chipul lor. Dar lucrurile ar trebui să stea invers: noi suntem creați după chipul lui Dumnezeu; și, în Cristos, suntem transformați „din slavă în slavă” (2 Corinteni 3:18) pe măsură ce suntem expuși prezenței manifestate a lui Dumnezeu și ne supunem gloriei, puterii și voii Sale. Modul nostru de gândire se schimbă cu cât Îl înțelegem și Îl descoperim mai mult.

Relația noastră cu Dumnezeu trebuie să își aibă originea, să funcționeze și să crească prin duh, adică prin inimă. Inima este locul din care izvorăște credința noastră. Cuvântul spune: „*Căci cu inima omul crede pentru dreptate*” (Romani 10:10, BTF2015). Nu cu mintea. Mintea trebuie să fie antrenată să perceapă corect printr-o inimă predată. Întrucât inima este locul credinței, este firesc ca o relație cu Duhul Sfânt să vină din inimă. O credință mare crește prin supunerea noastră, nu prin efort. Așa se cultivă o relație cu Dumnezeu: prin predare. Prin supunere.

Doar prin predare ne putem îmbarca și progresa în această călătorie de cunoaștere a Celui Care, din perspectivă naturală, este dincolo de cunoaștere. A avea mintea lui Cristos face parte din moștenirea credinciosului (v. 1 Corinteni 2:16, BTF2015). Sub influența Duhului Sfânt, mintea noastră devine partenerul perfect și colaboratorul lui Dumnezeu. Însă, atunci când mintea noastră nu este sub influența Duhului, ea se opune lui Dumnezeu. Nu există un teren neutru.

Pentru că am fost creați după chipul lui Dumnezeu, tot ceea ce suntem – duh, suflet și trup – este perfect adaptat pentru o relație cu El. Chiar și trupul nostru fizic, cu simțurile sale, a fost menit să ne ajute să Îl experimentăm pe Dumnezeu și să Îl cunoaștem. Am primit acest design pentru a putea să simțim și să ne bucurăm de prezența lui Dumnezeu. Simțurile noastre pot fi antrenate să recunoască ceea ce vine de la Dumnezeu, în contrast cu ceea ce nu vine de la El și, prin urmare, este greșit sau de valoare mai mică. (v. Evrei 5:14).

Atunci când păcatul a intrat în rasa umană prin neascultarea noastră față de Dumnezeu, scopul nostru de a ne angaja în aventura eternă de a-L cunoaște pe El a fost deturnat și distrus. Dacă nu ar fi fost harul lui Dumnezeu, manifestat prin moartea și învierea lui Cristos, acest scop ar fi fost pierdut pentru totdeauna. Orice lucru demonic (care vine de la Satan, vrăjmașul lui Dumnezeu) este, evident, în război cu Dumnezeu. Dar este important să recunoaștem că, ori de câte ori ne mulțumim cu ceva inferior, adică îmbrățișăm valori și decizii lipsite de semnificație eternă, și acest mod de gândire și de viețuire este în război cu Dumnezeu. Relația noastră cu Duhul Sfânt este cea care ne clarifică scopurile lui Dumnezeu pentru noi și ne face capabili să trăim în centrul voci și minții lui Cristos.

Creșterea în înțelegerea lui Dumnezeu devine cu atât mai importantă atunci când realizăm că *înțelegerea este merită să ducă la o întâlnire* cu El. Orice cunoaștere despre Dumnezeu pe care o primim ar trebui să ne ducă spre o relație mai profundă cu El. Secretul unei cunoașteri autentice este, așadar, cunoașterea inimii.

În timpul unor momente de închinare personală, cu câteva ore înainte de începerea uneia dintre slujbele noastre de duminică, mi-a venit în minte o imagine neobișnuită (cel puțin pentru mine). Eram singur în biroul meu, îngenuncheat înaintea Domnului, rugându-mă pentru întâlnirea din acea dimineață. În timp ce stăteam în genunchi, mi-am ridicat mâinile spre Domnul, cu fața îndreptată spre cer, declarând bunătatea și măreția Lui. Atunci am experimentat ceea ce aș numi o viziune interioară. Aveam ochii închiși, dar imaginea era foarte clară. M-am văzut punând o coroană pe capul lui Isus și am știut că aceasta era o ilustrare vizibilă a efectului laudei mele pentru El. A fost un moment glorios. Coroana era din aur masiv și avea un finisaj asemănător oglinzii. Încă o pot vedea ori de câte ori îmi amintesc această experiență.

Totuși, în viziune, când mi-am luat mâinile de pe coroana de aur, am văzut că amprentele mele i-au știrbit frumusețea. Am fost foarte dezamăgit de faptul că lăsasem o astfel de pată pe coroana gloriei pe care o merită Dumnezeu. De fapt, am simțit rușine și dezgust pentru umanitatea mea, care părea să fie cauza acestei pete ce pângărise jertfa mea de laudă. Dar, când m-am uitat din nou, fiecare amprență s-a transformat într-o piatră prețioasă. Ceea ce disprețuisem eu era o comoară pentru Dumnezeu. Această experiență mi-a schimbat viața, deoarece simțisem mereu un dezgust pentru umanitatea mea, marcată de păcat. În acel moment, am

realizat că, din perspectiva Lui, eram curat. Sângele lui Isus m-a spălat cu adevărat de păcat. Sângele Lui Isus nu lucrează pe jumătate sau doar cât să ne ducă în cer. Sângele Său ne restaurează pe deplin înaintea Sa, ca și cum nu am fi păcătuit niciodată. Duhul lui Dumnezeu din noi manifestă natura lui Isus în și prin noi. Am înțeles că, uneori, ceea ce disprețuiesc eu, Dumnezeu prețuiește. Cele patru Evanghelii ilustrează această realitate de nenumărate ori. Acest adevăr nu a fost dezvăluit minții mele, ci duhului sau inimii mele.

Efesenii 3 ne asigură că putem cunoaște ceea ce depășește cunoașterea. Cu alte cuvinte, inima noastră ne poate duce acolo unde mintea noastră nu poate „ajunge”. Rugăciunea lui Pavel pentru credincioși din acest verset este de-a dreptul provocatoare: să cunoaștem „dragostea lui Cristos, care întrece orice cunoaștere, ca astfel să [fim] umpluți de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efesenii 3:19). Este fascinant faptul că această rugăciune indică din nou o invitație uluitoare. Putem experimenta ceea ce depășește cunoașterea, dar nu se oprește aici. Concluzia acestei afirmații de neînțeles este aceasta: „ca astfel să fiți umpluți de toată plinătatea lui Dumnezeu”. Serios? Umpluți de plinătatea lui Dumnezeu Însuși? El umple galaxiile, susținând fiecare moleculă prin puterea Cuvântului Său (v. Colosenii 1:17; Evreii 1:3). Și acest Dumnezeu a hotărât să *ne umple* de plinătatea Sa? Predarea care duce la întâlnire deschide calea pentru a experimenta o astfel de extravaganță.

Traducerea *Amplificată* scoate în evidență frumusețea versetului din Efesenii 3:19 într-un mod unic:

*Și [să ajungeți] să cunoașteți [în mod practic, **prin experiență personală**] dragostea lui Cristos, care depășește cu mult [simpla] cunoaștere [fără experiență], pentru ca*

*să fiți umpluți [în toată ființa voastră] cu **toată plinătatea lui Dumnezeu** [pentru ca să aveți cea mai bogată experiență a prezenței lui Dumnezeu în viața voastră, **complet umpluți și inundați de Însuși Dumnezeu**].*

Ar putea exista o promisiune mai minunată decât aceea de a fi „*complet umpluți și inundați de Însuși Dumnezeu*”? Eu nu îmi pot imagina că ar putea exista! Conceptul de a fi umpluți cu Dumnezeu este descris, în general cu această expresie: „plini de Duhul Sfânt”. Duhul este Cel Care ne umple. Într-un sens real, noi am fost creați să Îl conținem și să Îl găzduim pe Însuși Duhul Sfânt, un subiect despre care vom discuta mai detaliat într-un capitol viitor.

După cum am descris anterior, Biblia spune în mod clar că Duhul Sfânt este garanția noastră pentru viața eternă. Cu alte cuvinte, El ne-a fost dat din belșug, dar, chiar și așa, urmează mult mai mult. Habar nu am cum arată acest „mai mult”. Dar mi se pare fascinant să văd că aceasta este intenția și planul lui Dumnezeu pentru noi. Iar Efeseni 3:19 evidențiază acest adevăr:

Înțelegerea este menită să ducă la o întâlnire cu El. Orice cunoaștere despre Dumnezeu pe care o primim ar trebui să ne ducă spre o relație mai profundă cu El.

MISTERUL ȘI UNITATEA TRINITĂȚII

A-i ajuta pe oameni să Îl cunoască pe Duhul Sfânt, Care rămâne adesea un mister pentru noi, reprezintă unul dintre scopurile principale ale acestei cărți. Totuși, este imposibil să abordez acest

subiect fără să discut și despre misterul Trinității. Puține subiecte din Scriptură sunt mai dificil de înțeles decât Trinitatea. Dar puține sunt la fel de frumoase.

Isus ne-a învățat că Tatăl Se vede și poate fi observat pe deplin în Fiul. Dar Fiul lui Dumnezeu este Cel Care ne prezintă cel mai provocator și frumos concept din Scriptură: Isus Cristos este pe deplin Dumnezeu și, în același timp, pe deplin om. R.T. Kendall spune despre Isus că El a fost Dumnezeu ca și cum nu ar fi fost om deloc, și om ca și cum nu ar fi fost Dumnezeu deloc.³ Ce mister, absolut de neînțeles, minunat și, în același timp, îmbietor!

Apoi, când Îl aducem în discuție pe Duhul Sfânt, dificultatea noastră de a înțelege Cine este Dumnezeu devine și mai mare. Scopul meu, în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, nu este să încerc să cuprind complet aceste gânduri cu mintea mea, deși îmi place să dobândesc înțelegere. În schimb, scopul meu este acela de a-mi expune inima la realitatea a cine și cum este Dumnezeu. Apoi, prin predare, să permit acestor realități să îmi modeleze atitudinea, credința și valorile, transformându-mi pentru totdeauna percepția despre natura și lucrările Sale.

Isus ne-a spus în mod repetat, în toată Evanghelia după Ioan, că El a venit pentru a-L revela pe Tatăl. Iar în Ioan 14:9, El a spus: „*Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl*”. În Evrei, Isus este descris ca fiind „*reprezentarea exactă a naturii Lui [Dumnezeu]*” (Evrei 1:3). Totul se rezumă la acesta: Isus este exemplul perfect pentru felul în care este Tatăl; și, mai important, El este manifestarea desăvârșită a Tatălui. El este numit „*strălucirea gloriei Lui*” (v. 3, BTF2015). Folosind o ilustrație umană, Isus emana din Tatăl într-un mod similar cu lumina care răzbate dintr-un bec. Tatăl

³ R. T. Kendall, “Imitating Christ 4,” R. T. Kendall Ministries, <https://rtkendallministries.com/imitating-christ-4>.

și Fiul sunt distincți, complet unici și separați unul de celălalt, și totuși, exact la fel.

Autorii Evangheliilor – Matei, Marcu, Luca și Ioan – ne oferă o privire asupra laturii practice a vieții pământești a lui Isus. Ei includ informații despre activitățile zilnice, raționamentele și dialogurile Fiului veșnic al lui Dumnezeu, Care a devenit om. Acești patru bărbați au avut privilegiul de a înregistra în detaliu o reprezentare a valorilor, gândurilor, călătoriilor, interacțiunilor și relațiilor Sale, oferindu-ne o imagine vie a lui Mesia, chiar dacă o astfel de misiune este aproape imposibilă. Evangheliile Îl descriu pe Cel Care S-a numit pe Sine Fiul Omului. Și, deși fiecare pagină ni-L revelează pe Isus, ni-L revelează, în ultimă instanță, și pe Tatăl, pentru că revelarea Tatălui a fost scopul principal al misiunii lui Isus.

Atunci când Isus a dezvăluit faptul că Duhul Sfânt va fi trimis, El a spus: „*Eu voi ruga pe Tatăl; și El vă va oferi un alt «Ajutor» care să rămână cu voi etern..., pentru că rămâne cu voi și va fi în voi*” (Ioan 14:16–17, BVA). Duhul Sfânt ne-a fost trimis ca răspuns la rugăciunile lui Isus Hristos, Fiul Cel Veșnic al lui Dumnezeu. Isus ar fi putut să ceară orice și ar fi primit, dar El a ales acest lucru: Duhul Sfânt, Care fusese deja cu ucenicii, dar Care acum urma să locuiască în ei, făcându-i templul Său. Isus a făcut această rugăciune deoarece era cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut cere. Așa cum am menționat în capitolul 1, din acest motiv, Isus le-a spus ucenicilor, practic: „Este mai bine ca Eu să plec” (v. Ioan 16:7). Duhul Sfânt *în* ei era mai bun decât Isus *cu* ei.

Mulți oameni subliniază faptul că Duhul Sfânt nu vorbește „*de la Sine*” (Ioan 16:13). Dintr-un motiv oarecare, aceasta a devenit o scuză pentru unii de a-L menționa doar în mod politicos, și chiar și atunci doar ca un aspect al doctrinei teologice, ignorându-L

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Duhul Sfant

de Bill Johnson

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/bill-johnson/duhul-sfant-132.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare